

MIMI
WALLEN
KONIC

VIGENCU

ROMAN

78

XI

V Gašperinovi hiši je nastalo po kovaški nedelji napeto vzdušje, ki je obetalo skorajšnjo nevihto. Ana je molče postavljala sklede na mizo, niti med jedjo niso govorili. Strica Miklavža že od nedelje ni bilo in Ano je skrbelo, da je morebiti v pijanosti kam zašel, utonil, ali da se mu je zgodilo kaj drugega. Potem pa je prišel nekdo povedat, da so ga videli v Podbrezjah, ko se je ravno selil iz podtaborske gostilne v bistriško. V podtaborski so ga postavili pod kap. To se je zdelo Ani dobro znamenje, gotovo so ga vrgli skozi vrata, ker so zavohali, da nima več denarja. Najbrž tudi na Bistrici ne bo dolgo popival in se bo kmalu vrnil domov.

Dominik je tekal okrog in iskal tesarjev, ki bi mu popravili kolesa. Bil je besen, delo v spodnjem vigencu je moralo počivati. Trgovci, ki so mu dali denarja na račun, so ga spominjali naj jim pošlje blago, on pa je samo brezmočno kletel po vigencu. Ana je v njegovem imenu pisala trgovcem pisma in jim obetala, da bo blago poslal, samo malo naj še potrpijo. Pod ta pisma, pisana z nežno žensko pisavo, lično kot vezena, je postavljala Dominik svoj robati podpis. Vse skupaj ga je tako jezilo, nad kom naj bi se znesel. Bil je napol prepričan, da nagajivost ni Aleševo maslo. Fant je za kaj takega premlad in preneumen in čeprav sovraži Dominika, je le toliko pošten, da bi si sam tega nikdar ne izmislil. Dominik je slutil, da tiči zadaj špan. Izvedel je, da so fantje pri Španu plesali in potem so mu šli podžagovat kolesa.

„Trdo ga bom prijel,“ si je rekel. „Povedati mora, kdo je to storil in potem bom vse skupaj izročil žandarjem.“

Aleš je nosil glavo pokonci in nikomur, niti Ani, ni povedal kje je staknil brazgotino, ki se mu je vlekla čez čelo prav od las do levega očesa. To je nekoliko kazilo njegov lepi obraz. Dominika ni pogledal, kljub temu pa je v kovačnici pridno delal. Ker ni bilo strica, je delal skupaj s starim Fuldo.

Koncem tedna se je nevihta sprostil. Bilo je tisti dan, ko so tesarji vstavili novo kolo pri spodnjem vigencu in se lotili, da popravijo še zgornje. Dominik je pri kosilu glasno in izzivalno rekel, da bo zadevo izročil sodišču. Obrnil se je k Alešu in pristavil:

»Svetujem ti, da poveš, kdo je podžagoval! Ti nisi, preveč si bil pijan. Tudi nočem, da bi z drugimi vred sedel v kaši. Končno sva si bratranca, čeprav me ne moreš trpeti.«

Alešu je roka z žlico sredi poti zastala. Toda samo za trenutek je bil v zadregi, potem je Dominika spregledal. Vedel je, da ga hoče zastrašiti. Tudi tisto, da sva si bratranca, je rekel samo zaradi Ane!

„Kar sam si jih poišči,“ je odvrnil mirno.

Dominik je stisnil pest, žile na sencih so se mu vozličasto napele, z belimi zobmi si je grizel brke. Komaj je še zadrževal besnost, toda premagal se je in rekel:

„Povedal boš, rad ali nerad! Če nočeš meni, boš povedal na sodišču! Boš pa z onimi vred sedel.“

Hlapec in dekla sta se pomenljivo spogledala, pa takoj povesila oči in zajemala rčet, kakor bi jima prepir ne bil nič mar. Ana je to opazila in zardela, jezna je bila na Dominika. Lahko bi govoril z Alešem na samem, ne pa pred poslo- ma! Ljudje že tako dovolj govorijo o zdrabi med sorodniki, kaj je treba še tega povrh! Begala je z očmi od brata k Dominiku in od tega spet nazaj k Alešu, toda nobeden ni opazil njene neme prošnje. Bolščala sta preko mize drug v drugega kakor dva jezna risa. Alešu so začele drgetati ustnice in obrvi, nazadnje je vrgel žlico po mizi, bušil pokonci in zavpil:

„Podžagali smo ti jih, da! In če ne veš zakaj smo jih, ti bom povedal! Zato, ker vsi pošteni ljudje pravijo, da si prasec, ki žre iz tujih korit, in to tudi si! Zdaj si slišal!“

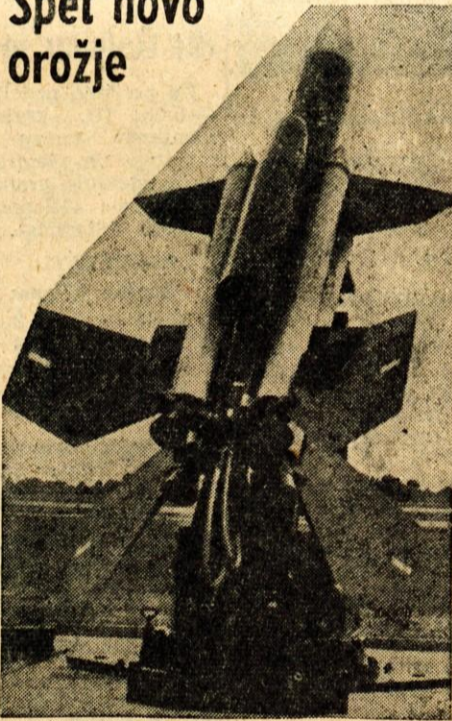

Za »antilopo« smo krstili avtomobil krajskih gasilcev, s katerim smo večkrat obiskovali gorenjske kraje in prirejali novinarske večere.

Tudi v okviru 10-letnice »Glasu« in v pripravah na volitve občinskih ljudskih odborov, bodo novinarji našega lista obiskali nekaj gorenjskih krajev. Še v tem tednu jih pričakujte v Cerkljah, Kropi, Gorenji vasi in morda še kje.

... da ima tudi krompir spomenik? Spomenik krompirju so postavili v nemškem Oberharzu. Na podstavku z dvema stopnicama je velika granitna skala z napisom: »V tej okolici so leta 1748 prvič za poskušnjo sadili krompir.« — Krompir so sicer pripeljali v Nemčijo že leta 1588, vendar so ga sadili le kot botanično posebnost iz Novega sveta in ne kot tako pomembno hranilno sredstvo za ljudi in živali, kakor ga sadimo danes.

Spet novo orožje

Ali že veste?

NAJSTAREJŠI KAMNIČAN

Najstarejši Kamničan je zdal Janez Repanšek, ki je te dni praznoval 90-letnico v krog otrok in vnukov. Nad 30 let je kot prevoznik vozil špecerijo iz Ljubljane za kamniške trgovce, več let pa je tudi prevažal pošto s kolodvora v mesto. Visoko starost je doživel čil in zdrav. Želimo mu še mnogo zdravih let!

NOVI RADAR

Pred nedavnim so začeli v ameriških letalih preizkušati novi radar, s katerim lahko pilot med poletom določi višino poleta brez pomoči postaj na zemlji.

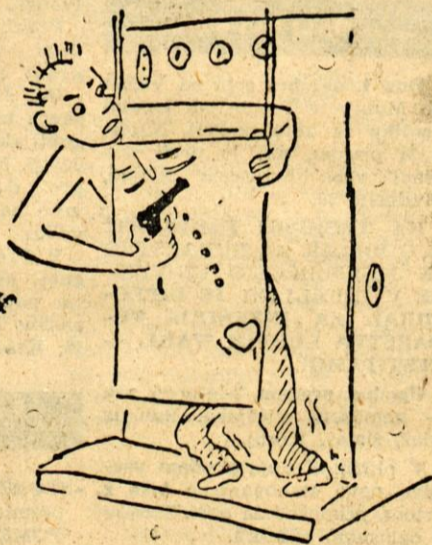
NAJBOLJ POČASNO LETALO

V neki sovjetski tovarni sestavljajo prototip zelo majhnega letala, ki so mu dali ime »Cebela« in bo ostalo v zraku, četudi bo zmanjšalo hitrost na 50 km. »Cebela« bo zmogla do 230 km na uro, uporabljali pa jo bodo za prevoz potnikov ter za reševalne akcije in fotografiranje iz zraka.

»BLOODHOUND« JE NAJNOVEJŠA BRITANSKA BALISTIČNA PROTILETALSKA RAKETA. NA SLIKI JE PRIPRAVLJENA ZA IZSTRELITEV!

Z. »No, draga, kaj ti je povedal zdravnik?«

Brez komentarja...

15

TOM IŠČE ZAKLAD

BRIPEDI: IVAN ABRAM

RISER: MILAN BATISTA

57.

Huck je nekaj časa strmел v skrivnostno znamenje, potem pa je dejal s tresočim glasom: »Tom, zbeži!« — »Da bi zbežala? In zaklad? Naj ga pustiva?« — »Pustiva ga!« — Huck je postal strah. Tudi Tom se je že bil zbal, toda nena- doma ga je obšla druga misel. Na vsak način je hotel priti do zaklada. Prvi je stopal po ilovnatih rebri navzdol in delal stopnice. Huck ni mogel kaj, da mu ne bi sledil.

58.

Stirjo hodniki so se odcepili od velike jame. Dečka sta pregledala tri rove, toda brez uspeha. Nato sta našla majhno raz- poko tik korena skale in v njej slam- njačo ter nekaj razgrnjenih odev, nadalje stare naramnice, nekaj ostankov slanine in ogledane kosti dveh ali treh piščancev. Toda skrinjice z denarjem ni bilo. Dečka sta iskala in iskala, toda zaman. Vse sta preiskala, nato sta se brez upanja sesedla.

59.

Huck sploh ni imel nobenega predloga. Končno je Tom le dejal: »Sem pogledal, Huck! Stopinje in nakapani vosek vidim na ilovici samo na eni strani skale, na drugi pa ne! Zakaj?« — Mislim, da je denar pod skalo. Tole ilovico bom od- kopal!« — »To ni napačna misel, Tom!« je menil navdušeni Huck. — Tom ni ko- pal niti dvajset centimetrov globoko, ko je že naletel na les. »Hej, Huck, ali si- šiš?« — Huck je postal pozoren. Tudi on je začel kopati in odmetavati ilovico.

80.

Kmalu sta odkrila in odstranila nekaj desk. Zakrivale so naravno režo, ki je vodila pod skalo. Tom je zlezal vanjo in pomolil svečo kolikor se je dalo daleč pod njo. Toda konca razpoke ni mogel zagledati. Zato je predlagal Hucku, da jo preiščeta. Splazil se je vanjo in plezal dalje. Ozki prostor so je polagoma spu- ščal. Sledil je njegovim zavojem najprej na desno, potem na levo. Huck mu je sledil. Tom je naredil še nekaj korakov in zaklical: »Huck, sem pogledj!...«